

٤
 ٣
 ٢
 ١

h n o h

U
3
U
O
R

ՏԷՐ ԶՕՐԻ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Դար մը ամբողջ բաւարար չէր մեր վերքերն սպիացնելու,
Որ նայէինք ձիգ դէպի վեր, Տիրոջ փառքն ու գովքը հիւսելու...

Նազիս ոտքի շունչ մը քաշած, կը ժպտայինք կեանքին յոյսով.
Ազգովին ողջ ձեռք երկարած, դէպի երկինք ջերմ հաւատքով...

Կերտեցինք տուն, եկեղեցի ու շինեցինք նոր դպրոցներ,
Որ սորվեցնենք սերունդներուն հաւատք ու սէր, յոյս և Հայր Մեր:

Արդեօ՞ք Տէր իմ սխալ մըն էր, որ մենք դարձեալ կը կրկնէինք,
Թէ մեզ երբեք ժպտալ յար չէր, կամ՝ անհծեալ կոյր ազգ մըն էինք:

Տեր իմ, լսե՛, հերիք է ալ, ի՛նչ Գողգոթա, ի՛նչ խաչ, սին խօսք,
Ազգ մր ամբողջ հազար անգամ խաչուեցանք ու ողջ թաղուեցանք:

Եկեղեցին ալ Տէր Զօրի, քանդեցին ու թալանեցին.
Դար մը հանգչող աճիւնները դարձեալ մեռան, շարտուեցան:

Տեր իմ լսէ՛, պոռթկումներս... գոհուածներու աճիւնները
Եկեղեցոյ պատերէն ներս հանգչելու չարժանացան...

Ժան Վարդան
(Յովհաննէս Էքմէքճեան)
Երեւան, 24 Սեպտեմբեր 2014